

1. Na léta klukovský si často vzpomí nám,
na první skautské slib, na jeho krásný slova,
a v duchu s bráchou zas pod stanem usínám,
skončil den v táboře, a do tmy houká sova.

Novej rok přines' mráz, Únor, a v srdcích led,
zlej vítr zafoukal ze stepi od východu,
sebral nám naději, ne, nebude to hned,
stát za svým názorem, a nejít do průvodu.

R: Lilie skautská, ohněm kalená, máme ji v sobě, v nás nikdy
nezvadne,
dej Bůh, ať hvězda krví zbarvená už jednou provždy zapadne.

2. Poslední prázdniny bratr řek' akorát
skautskému slibu, že zůstanem věrní
a tak nám na podzim přišli na kabát
vojenský výložky, jak saze černý.

Když jsme pak po vojně svobodní chtěli být,
zbylo nám jediný, na západ přejít čáru,
novýho bobříka odvahy ulovit,
usínat pod stanem a hrát na kytaru.

R: Lilie skautská...

3. Vidím tu krutou noc, vidím vše jako dnes,
plazím se po břiše, kolem nás ostnatej drát,
zableskly výstřely a po krku skočil pes,
tys bratře odešel do věčnejch lovišť spát.

To už mi nebylo, bráško můj, do tance,
ani jsem nemoh' ti naposled zamávat,
na rukách pouta a k tomu kopance,
před sebou uran na osm let dolovat.

R: Lilie skautská...

Lilie skautská, v ohni kalená, máme ji v srdcích, tam nikdy nezvadne,
dej Bůh, ať hvězda krví zbrocená, do bláta už navždy zapadne.

R: Lilie skautská...